

3.08.87(kolmekümne seitsmes päev)

Alles eile te sõitsite ära, aga täna ma terve päeva muud teha ei saanudki, kui vaadata kella ja mõelda, et kus te juba olete ja mida teete. Eile oli terve õhtu kuidagi tühi tunne, varem ikka lootsid, et keegi tuleb väravasse ja kutsub su välja. Aga midagi ei kesta igavesti. Praegu jääb loota vaid sellele, et kunagi oktoobris keegi tagasi tuleb. Ühel hetkel isegi mõtlesin, et peaks üldse tuttavate ja lähedaste inimeste küllasõidu sõjaväes ära keelama. Teiselt poolt aga, millelegi peab ju lootma, ega ometi mitte teenistuse lõpule kusagil kahe aasta pärast. Isegi jube mõelda, kui pikk aeg, täiesti lootusetuse tunne. Meie roodu poliitjuht viskas ka mingi sellise mõtte õhku, et väeosas võiksid sõdureid külastada ainult seaduslikud naised, kui kellelgi selline peaks olema aga, et emad-isad, selle vastu on ta küll.

Täna oli meil päris kerge päev, meile näidati tehnikat ja seletati selle tööpõhimõtet, näidati ära tähtsamad osad. Peale seda suurt näitamist ja seletamist tuli meil praktikabaas puhtaks rookida. Üldjoontes võttis see meil aega hommikul kella üheksast kuni kella poole kaheni, mõlemad muidugi, nii tehnika näitamine kui maltsa hävitamine. Ja kolm korda võite arvata, kuidas me sinna praktikabaasi läksime ja sealt tagasi tulime, joostes loomulikult. Mulle tundub, et hakkab välja kujunema juba mingi tingitud refleks, niipea, kui riviga kusagile minema hakkame, sead juba ennast jooksuks valmis, ja ei peagi pettuma, milline õnn.

Täna sain ka Urmaselt ja Merikeselt kirja. Kirjutavad, et ei ole veel korterit saanud ja elavad kus juhtub, Tallinnast on ära kolinud.

Ilm on täna väga hea, pilves ja paras tuuleke, just nagu meil. Täitsa hea on ringi joosta, isegi higistama ei aja. Nojah, nali vist. Ajab ikka küll, kui pead kirsades jooksmas kolm kuni viis kilomeetrit. Muide, paistetud on mõlema jala pealt ära kadunud. Oleks hea, kui ta üldse enam tagasi ei tuleks, aga pagan teda teab, see võib olla ainult laupäeva ja pühapäeva lesimise mõju.

Muide, peale seda tehnika näitamist ja maltsa hävitamist saime ka ujumas käia. Vesi oli soe, aga välja tulla oli jaheda võitu, tuul ikkagi ja pilves.

Lühike ta tuleb see kiri, aga midagi enamat kirjutada ka ei oska. Kuidas koju saite?